

kládati ani za zaměstnavatele zaměstnanců pachtýře jeho velkostatku, ani za pachtýřova dědice neb jinakého jeho právního nástupce. Není podle toho vlastník propachtovaného velkostatku tudíž ani povinen zaměstnancům pachtýře svého velkostatku z důvodu jejich služby u tohoto — není-li k tomu snad z jiného osobního důvodu zavázán — poskytovat zaopatřovací požitky. Že je k tomu zavázán pachtýř a nikoli vlastník velkého majetku pozemkového, toť zřejmě také stanovisko prováděcího nařízení z 13. května 1921, čís. 189 sb. z. a n., které v příkladě 2. k §u 9 výslovně uvádí jako zaměstnavatele k placení zaopatřovacích požitků povinného i pachtýře.

Čís. 3/72.

Předpis §u 46 zák. o úrazovém pojištění dělnickém ze dne 28. prosince 1887, čís. 1 r. zák. na rok 1888, nedoznal změny novým doslovem §u 1315 obč. zák.

(Rozh. ze dne 24. dubna 1924, Rv II 789/23.)

Žaloba havíře na báňskou společnost o náhradu škody, ježto utrpěl v dole úraz zaviněním žalované společnosti (§ 1315 obč. zák.), byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Dovolání, provádějíc dovolací důvod dle čís. 4 §u 503 c. ř. s., spatřuje nesprávné právní posouzení v názoru odvolacího soudu, že ustanovení §u 46 zák. o úraz. poj. děln. ze dne 28. prosince 1887, čís. 1 ř. z. z roku 1888, vylučuje v tomto případě použití předpisu §u 1315 obč. zák. Než vývodům dovolacím, pokud snaží se dolíčiti, že novelisovaným zněním §u 1315 obč. zák., zejména použitím v něm slova »vůbec« (überhaupt), bylo uloženo každému zaměstnavateli bezpodmínečně a bez výjimky ručení za zřízence nezdatné a že platí tento předpis také o podnicích, podléhajících nucenému pojištění úrazovému — nelze přisvědčiti. Předpis §u 46 zák. ze dne 28. prosince 1887, čís. 1 ř. zák. z r. 1888 nepozbyl účinnosti novelisací §u 1315 obč. zák., který, jsa předpisem všeobecným, platí jen v případech, jež nejsou upraveny zákony zvláštními. Dovolání svými vývody a úvahami o tom, že ustanovení §u 46 cit. zák. nesrovnává se s moderními názory o sociálním pojištění a že v nových osnovách zákonných o všeobecném pojištění již není pojata výsada podnikatelů, že neručí za úkony svých nezdatných a nezpůsobilých zaměstnanců, nikterak nedoličuje, že toto ustanovení bylo ve skutečnosti zrušeno a že znění §u 1315 obč. zák. k takovému závěru logicky dospěti nelze. Naopak jest uvážiti, že původní zákony o úrazovém pojištění dělnickém, ze dne 28. prosince 1887 čís. 1 ř. z. z roku 1888 a ze dne 21. srpna 1917, čís. 363 ř. z. byly podstatně doplněny zákonem ze dne 10. dubna 1919, čís. 207 sb. z. a n. a že předpisy dřívěj-

ších zákonů, pokud nebyly jinými nahrazeny, zůstaly zachovány ve své účinnosti, což platí také o ustanoveních §§ 45 a 46 zákona ze dne 28. prosince 1887, čís. 1 ř. z. z roku 1888, které novým zákonem vůbec nebyly dotčeny. Z uvedeného plyne, že žalobce nemůže se pro svůj nárok proti žalované společnosti dovolávat ustanovení Šu 1315 obč. zák., když bylo zjištěno, čemuž ani neodporuje, že úraz utrpěl při provozování horního podniku žalované společnosti, že tedy byl úraz v příčinné souvislosti s provozem podniku a že žalobce jako horník podléhal dle čl. II. zákona ze dne 10. dubna 1919, čís. 207 sb. z. a n. úrazovému pojištění. Jde tu tedy zřejmě o tak zvaný úraz podnikový dle čl. II. tohoto zákona.

Čís. 3773.

Bylo-li ve vyrovnání stanoveno, že první splátku jest složiti do určité doby od schválení vyrovnání, nepočíná se lhůta ta teprve od vyhlášky schválení vyrovnávacího návrhu.

Soudním vyrovnáním nenastává novace pohledávky, nýbrž pohledávka zaniká pouze do částky, převyšující vyrovnávací kvotu.

(Rozh. ze dne 24. dubna 1924, Kv II 216/24.)

Na základě exekučního titulu ze dne 9. června 1922 příslušela firmě B. proti Ludmile Š-ové pohledávka 3.800 Kč. Na podzim 1922 bylo o jmění Ludmily Š-ové zahájeno řízení vyrovnávací a dne 9. prosince 1922 bylo mezi dlužnicí a věřiteli, mezi nimiž byla též firma B., ujednáno, že první splátka 10% z ujednané celkové vyrovnací kvoty 40% bude zaplácena do měsíce ode dne schváleného vyrovnání a, kdyby některá lhůta nebyla dodržena, že se stávají pohledávky splatné celým penízem v původní výši. Vyrovnání bylo vyrovnacím soudem schváleno dne 27. února 1923, vyrovnací splátka došla firmy B. dne 2. dubna 1923. Proti exekuci, již vedla firma B. pro původní pohledávku, vystoupila Ludmila Š-ová žalobou podle Šu 35 ex. ř., jež byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Znělo-li vyrovnání, což zjištěno, tak, že první splátku je složiti do jednoho měsíce »ode dne schválení vyrovnání«, jsou marny všechny pokusy dovolatelovy ze zákonného ustanovení Šu 49 vyr. ř. a § 174 konk. ř., podle kterých vyrovnání ovšem musí býti schváleno a schválení vyhlášeno, doličiti, že také ona lhůta vlastně měla počítati až ode dne vyhlášky schválení vyrovnávacího návrhu, jež se stala teprve dne 5. března 1923. Rovněž nelze souhlasiti s právním názorem odvolatelským, že by se přičilo dobrým mravům, kdyby následky, stanovené ve vyrovnání na nedodržení platebních lhůt, měly nastati již tehdy, když dlužník platil jen — jak praví — o 3 dny později. Podle vyrovnávacího